

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

KOSTELIJKE KERST!

kerstkomedie in twee bedrijven

1880

door

Do van Ranst

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2702

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KOSTELIJKE KERST!* op te voeren moet de naam van auteur *DO VAN RANST* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/044
ISBN- 978- 90-385-07378

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Do van Ranst
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(8 dames – 6 heren - figuratie)

MEVROUW NAGELMAECKERS : De directrice van *Residentie Nagelmaeckers*. Is in niets anders geïnteresseerd dan het vergaren van geld. Veel geld. Ze is eerder een sjoemelaar dan de gehaaide zakenvrouw die ze zelf denkt te zijn. Ze zal uiteindelijk de duimen leggen voor Marie-Blanche Boulanger.

BIEKE NAGELMAECKERS : De dochter. Een lief meisje die werkt als verzorgster in het tehuis omdat ze anders terug op kostschool moet. Ze zou liever iets anders doen maar ze stelt zich in haar werk omdat ze dan dicht bij verpleger Ronnie kan zijn, waar ze stapelverliefd op is.

MARIEKE : Is de jongere zus van Mevrouw Nagelmaeckers, maar heeft een heel ander karakter. Zij is gebleven hoe Mevrouw Nagelmaeckers vroeger ook was. Zij is samen met haar man Jef, op zoek naar een onderkomen om te bevallen.

BABET : Sexy verpleegster, de rivale van Bieke en ook dolverliefd op Ronnie.

ODILLE : Een kleurrijke, gefortuneerde bejaarde die al jaar en dag in het tehuis verblijft. Ze is niet echt slecht maar wel hypocriet en roddelt heel wat af.

ARLET : Verblijft ook al jaar en dag in het tehuis, is de beste vriendin van Odille, maar Odille is wel de baas van de twee.

BLANCHE BOULANGER : Schatrijke bejaarde. Lacht graag met de manier waarop haar dochter Marie-Blanche, met haar rijkdom te koop loopt. Blanche is een hele lieve dame maar heeft een groot probleem: de mannen, ze kan niet zonder.

MARIE-BLANCHE BOULANGER : De dochter van Blanche. Ze is nog een groter serpent dan Mevr. Nagelmaeckers. Denkt ook dat alles met geld op te lossen is. Dit blijkt uiteindelijk niet meer dan een rol te zijn die ze speelt.

MENEER NAGELMAECKERS : Een echte slof. Zo lijkt het, want eigenlijk lokt hij zijn vrouw voortdurend uit haar tent. Hij ligt aan de basis van het hele opgezet spel.

JEF : Een brave, lieve man. Maar nogal naïef en dom. Iemand van twaalf stielen en dertien ongelukken. Zonder Marieke zouden de problemen zich nog meer opstapelen.

RONNIE, de verpleger : Ligt goed in de markt bij de vrouwtjes, maar is zich er zelf niet van bewust, wat zich gaat wreken op het moment dat Bieke over zijn geaardheid gaat twijfelen. Hij is heel gemotiveerd om in residentie Nagelmaeckers een gezellig kerstfeest te organiseren. Hij is niet echt op de hoogte van de duistere praktijken die zich in het tehuis afspelen.

MENEER CORNEEL : Krasse oude man met heel veel geld en op zoek naar een lief. Niet op zoek naar een verpleegster maar duidelijk wél naar een keurige oude dame waar hij de rest van zijn dagen mee verder wil leven. Hij wordt natuurlijk meteen verliefd op Blanche. Bang dat het op niets zal uitdraaien, roept hij de hulp van Ronnie in, hetgeen door Bieke verkeerd geïnterpreteerd wordt.

MENEER DAKENDECKER : Wordt in het begin van het stuk uit het home gezet wegens te weinig centen. Nochtans was hij een van de eerste bewoners. Hij heeft daar zelfs nog het dak gelegd voor een vriendenprijsje. Maar Mevrouw Nagelmaeckers is die goede daad natuurlijk al lang vergeten. Pas tegen het einde van het stuk komt hij terug op de proppen, en dat is maar goed ook.

DE KERSTMAN : Speelt, tijdens enkele sfeerstukjes tegen de pauze en het einde, gewoon zichzelf.

Figuratie:

WINKELLENDE KOPPELS EN JOELENDE KINDEREN : Tegen de pauze en einde: op kerstmuziek bewegen zij zich, al winkelend, huppelend, dansend, op het voorplan.

DECOR

Het podium is onderverdeeld in: **links** een kantoorruimte waar (voor het publiek frontaal) een deur naar een keuken, en (voor het publiek links) een nooddeur zit. **Centraal** op het podium: een recreatiezaal voor bejaarden met zetels en een tafeltje met wat gezelschapspelen, aan de muur hangt een uitvergroete scheurkalender. Direct naast het kantoor zit de hoofdingang. Helemaal **rechts** zit een gang die naar andere kamers leidt (voor het publiek duidelijk door een pijl met nummering).

KORTE INHOUD

Het is bijna Kerstmis. Jef en Marieke verwachten een kindje, maar ze worden dakloos en moeten een warme plaats zien te vinden waar Marieke zal kunnen bevallen. Marieke krijgt het idee om naar haar zus te trekken. Ondanks hun goede band vroeger, is ze haar toch uit het oog verloren. Het enige wat Marieke weet, is dat zij een ‘opvangtehuis voor bejaarden’ runt, en omdat ze zich het gouden hart van haar zus nog kan herinneren hoopt ze dat er in dat tehuis nog een plaatsje voor hen zal zijn. Wat Jef en Marieke echter niet weten is dat Mevrouw Nagelmaeckers in plaats van een opvangtehuis een luxe rusthuis met ijzeren hand leidt en niet vies is van veel geld onder de tafel. Ze selecteert er de ouden van dagen zelfs volgens vermogen. Het luxetehuis is er een waar het geloof in Kerstmis helemaal verdwenen is, tot grote ergernis van de jonge verpleger Ronnie. Hij wil er dit jaar eens een echt kerstfeest organiseren. De twee verpleegsters, Bieke en Babetje, - Bieke is de dochter van Mevr. en Dhr. Nagelmaeckers – willen hem daar maar al te graag mee helpen, aangezien ze allebei stapelverliefd op hem zijn. Maar Mevrouw Nagelmaeckers verbiedt haar dochter aan die flauwekul mee te werken, aangezien de rijken bij haar komen om te rusten, en al die kerstonzin leidt hen alleen maar af. Op de hulp van haar vader kan Bieke ook al niet rekenen, aangezien hij doodsbang is van zijn chef, zo blijkt... Op de koop toe zal er een steenrijke dame, Blanche Boulanger, door haar serpent van een dochter, Marie-Blanche Boulanger, worden binnengebracht. De kranige oude dame moet op doktersbevel, na al haar amoureuze escapades, in het luxe tehuis tot rust komen. Met geen enkele man mag ze er in aanraking komen, eigenlijk zelfs niet met verplegers! Mevr. Nagelmaeckers maakt Marie-Blanche dan maar wijs dat Ronnie niet op de vrouwen valt, dus dat ze zich voor hem geen zorgen hoeft te maken. Bieke, die het gezelschap stond te bescieden, heeft dit gehoord en is ten einde raad, ze neemt zich voor om zelf achter Ronnie’s geaardheid te komen. Terwijl belooft haar moeder aan Marie-Blanche, mits heel wat geld, er alles voor te doen om geen enkele man in haar home toe te laten. Maar dat is buiten de nog rijkere Meneer Corneel gerekend, die voor een gastronomisch bedrag in dit luxeoord van de kerstsfeer wil genieten. Mevr. Nagelmaeckers kan niet aan zijn geld weerstaan en laat hem, mits wat voorwaarden, toch in het tehuis toe. Als ze hem zolang maar uit de buurt van Blanche kan houden. Maar Dhr. Corneel is vast van plan in het tehuis een levensgezellin te ontmoeten, en vindt dat meteen in... Blanche natuurlijk. Stapelverliefd en gek van ongeduld roept hij de hulp van Ronnie in om haar het hof te maken. Kortom, stof genoeg voor heel wat misverstanden. Maar intussen komen Jef en Marieke steeds dichterbij de buurt van Huize Nagelmaeckers, waar het feest er een met een heus kerstekindje zou kunnen worden.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(‘The Christmas song’ van Nat King Cole weerklinkt. Een hoogzwangere, jonge vrouw en een man met een fiets aan de hand komen heel langzaam op (liefst vanuit de zaal, indien mogelijk). Het voorplan licht pas op, wanneer ze het betreden. Ze zijn eerder in doeken gehuld dan gekleed (dit legt min of meer de link met Maria en Jozef). Naast hen staat een tweetal koffers waar hun enige bezittingen inzitten.

JEF : Het is allemaal mijn schuld.

MARIEKE : Ja, dat kan je nu niet ontkennen, hé Jef.

JEF : *(kijkt wat verwonderd)* Maar jij ging toch akkoord toen ik startte, hé Marieke?

MARIEKE : Als ik niet akkoord zou gegaan zijn, dan was dit ook niet zo goed gegaan hé. *(Wrijft over haar buik waardoor Jef doorheeft dat zij het over het kindje heeft.)*

JEF : *(Opgewekt)* Ah ja, dat ging goed, da’s waar. En ’t is inderdaad mijn schuld, je was er zelf bij om te getuigen, hé Marieke. *(Dan verbitterd)* Maar de rest is niet zo goed gegaan, verdomme toch!

MARIEKE : Allez Jefke, je moet nu niet beginnen vloeken hé, ’t is bijna Kerst, de mooiste tijd van het jaar.

JEF : Als je een huis hebt ja, als je niet zoals wij op straat beland bent, dan is dat een mooie tijd. Tja, het was nochtans een gat in de markt.

MARIEKE : Misschien is dat toch niet echt waar. Allez, ik wil zeggen, er kwam toch niet zoveel volk op af, hé Jefke.

JEF : Versta jij dat nu?

MARIEKE : Bah...

JEF : Maar Marieke toch, je gaat nu toch niet twijfelen? Dan had je dat beter wat eerder gedaan.

MARIEKE : Ik vertrouwde jou, hé Jefke.

JEF : En ik heb dat vertrouwen beschaamd. Je moeder had gelijk, ik ben een nietsnut.

MARIEKE : Zeg dat niet, je weet dat dat niet waar is. Trouwens dat zei ze niet over jou, dat was over onze pa. (*Aarzelend*) Maar..., ik moet toch beginnen toegeven dat een fabriekje in vegetarische hámburgers toch niet écht een goed idee was.

JEF : Je hebt misschien wel gelijk. Ik zou wat meer naar jou moeten luisteren, hé bolleke. Was ik maar blijven doen wat ik deed.

MARIEKE : Je was een heel goeie timmerman, Jefke. Je had je klanten en de mensen waren tevreden van u.

JEF : 't Is dat ik zo graag eens verander op zijn tijd hé.

MARIEKE : Jefke?

JEF : Ja schatteke?

MARIEKE : Je bent toch niet van plan eens op zijn tijd van vrouw te veranderen hé?

JEF : Allez, allez Marieke, ik ben misschien niet van de snuggersten maar ik zou nu toch ook niet in mijn eigen ongeluk lopen hé. Wat zou ik zijn zonder u?

MARIEKE : 'k Ben blij dat je het zelf zegt, dan moet ik dat niet doen. Kom, dat ik u eens een rammeling geef. (*Omhelzen elkaar*).

JEF : Zo, en wat nu?

MARIEKE : (*Haalt haar schouders op.*)

JEF : Ik luister hoor.

MARIEKE : Ik weet het niet.

JEF : Je kan hier nu toch moeilijk op die fiets bevallen hé?

MARIEKE : Ik houd het wel nog eventjes uit. Daarbij, dat is zo ongeveer ons enige bezit op 't moment, als dat zo moet, dan zal dat wel gaan.

JEF : Doe nu niet onnozel hé Marieke, we moeten een goed onderkomen zien te vinden bij lieve mensen die twee vreemden als wij eventjes in huis willen nemen. 't Is toch alleen maar om wat te bevallen hé zeg.

MARIEKE : Ik denk dat dat toch niet zo gemakkelijk te vinden zal zijn hoor Jefke.

JEF : Denk jij dat dan? (*Heel verontwaardigd*)

MARIEKE : Jefke, zoveel goede mensen zijn er niet meer. 't Is niet meer zoals vroeger. Toen ik nog klein was, liet ons ma iedereen zomaar binnen. Mensen die we van haar noch pluim kenden, kwamen bij ons thuis boterhammen eten, dat was voor ons ma zaliger allemaal niet te veel. (*Begint te huilen*).

JEF : Allez schatteke, waarom huil je nu ineens?

MARIEKE : *(Cynisch)* Ja, waarom eigenlijk. Ik ben hoogzwanger en heb geen dak boven mijn hoofd, flauwe trien toch die ik ben... *(Terug serieus)* Omdat ons ma ons wel zou binnengelaten hebben bij haar, als ze er nog zou zijn. Ons probleem zou wel vlug opgelost geweest zijn.

JEF : Wel ja, dat is waar. Maar daar is nu niet veel aan te doen hé, en mijn ouders die slijten hun oude dag in Timboektoe. Die kunnen ons ook niet helpen.

MARIEKE : Ja, dat is waar... Maar zeg, oude dag... dat doet mij aan iets denken Jefke. *(Snuif opgelucht, heel luid haar neus in een van haar doeken).*

JEF : Aan wat dan?

MARIEKE : Wel, ons Annemie. Die heeft een gouden hart.

JEF : Allez, wens haar proficiat. Wat hebben wij daar aan? We hebben haar in geen tien jaar nog gezien, ze woont hier bijna dertig kilometer vandaan. En trouwens, wie zegt dat zij ons zomaar kan opvangen?

MARIEKE : Ons Annemie die zou er wel voor zorgen dat ze ons kan opvangen. Die droomde vroeger al luidop over oude mensen.

JEF : Wablief?

MARIEKE : Ja, ze ging er mee slapen en ze werd er terug mee wakker, en toen was ze nog maar vijftien jaar moet je weten.

JEF : Wablief?

MARIEKE : Ik bedoel dat zij vroeger al de droom had om de minderbedeelde oude mensen op te vangen.

JEF : Ah,oh, ik dacht...Allez, ieder zijn zin hé Marieke.

MARIEKE : Zij heeft een gouden hart Jefke, echt waar. Allez, toen toch. Maar zij is vast niet veranderd. Ik heb zelfs gehoord dat ze sinds enkele jaren zo een opvangtehuis heeft. Dat zegt genoeg hé... Wat denk je, zullen we naar haar toegaan?

JEF : DERTIG kilometer Marieke. Hoe ga jij die afleggen?

MARIEKE : Wel, we zijn vandaag 19 december. De dokter heeft ons gezegd dat het kindje niet vóór 24 december zou komen, dus we hebben nog zeker vier dagen de tijd om er te geraken. Het lukt ons wel, gelijk dat wij twee krakken zijn.

JEF : Allez, ik zo niet, maar jij wel. Goed dan Marieke, 't is misschien het beste wat we kunnen proberen, en bevallen tussen de ouden van dagen, het is een keer iets anders.

MARIEKE : Beter dan op 't stoeleke van uwe velo, toch?

JEF : Kom schatteke, we zijn weg. Zal het gaan?

(Licht dooft)

Scène 2

*(Podium licht op. Terwijl Mevrouw Nagelmaeckers naast haar man in het kantoor zit te telefoneren, zingen de drie bejaarden (Odille, Arletje en Willy Dakendecker) uit volle borst in hun zetel **Jingle Bells**. Ronnie, de verpleger en Bieke en Babet, de twee verpleegsters, slepen ondertussen een kerstboom langs de hoofdingang naar binnen. De scheurkalender geeft 19 december aan. Als de kerstboom op zijn plaats staat scheurt Bieke de kalender op 20 december. Dan houden de oudjes op met zingen.)*

ODILLE : Toe, we moeten hier nu niet zitten zingen als zotten hé, Kerst dat bestaat toch niet.

ARLET : Daar heb je gelijk in Odille, Kerst dat is niet meer van deze tijd.

ODILLE : Nee, da's waar, dat is gemakkelijk tweeduizend jaar geleden.

ARLET : Vroeger was het tenminste nog gezellig. Toen ik in mijn eigen huisje zat. Maar ja, vanaf het moment dat je vel wat begint te kabbelen steken ze je in een home onder een stolp tot je begint te ruiken naar Brusselse kaas.

ODILLE : Ja, hoe ouder hoe beter zei ons vader nochtans altijd.

ARLET : Dat is met ons wel anders. Nee joh, Kerst dat is niet meer voor ons.

WILLY : Ik zou daar toch mee opletten hoor, Kerst is een mooie tijd, de mooiste tijd van het jaar, neemt dat van mij maar aan.

ARLET : En waarom dan wel Willy?

WILLY : Wel, meestal vriest het dan hé, en toen ik vroeger nog op de daken werkte, moest ik niet gaan, zie je.

ODILLE : We hebben het altijd gezegd dat hij te lui is om dood te doen hé Arlet.

ARLET : 't Mag achter zijn kont branden Odille. Toe, een echte man is 't.

WILLY : Jamaar, ik meen het eigenlijk wel hoor.

ODILLE : Jamaar, da weten we wel hoor.

WILLY : Nee, je verstaat me niet. Ik meen dat écht van Kerst en de mooiste tijd van het jaar. We moeten daar terug wat meer aandacht aan beginnen schenken.

ARLET : Met de nadruk op schenken zeker.

ODILLE : Kijk, hij zit al met zijn handen open Arlet.

(Ronnie, Babet en Bieke zijn ondertussen al begonnen met de boom te versieren en Ronnie houdt even op om zich in het gesprek te gooien.)

RONNIE : Eigenlijk vind ik dat Willy gelijk heeft dames.

ODILLE + ARLET : *(samen)* Ooh, maar dat vinden wij ook Ronnieke.

RONNIE : *(krabt in zijn haar)* Allez ja, dat heb ik gehoord. Wel, als je dan toch vindt dat hij gelijk heeft, vind je dan ook niet dat we er iets aan moeten doen? We kunnen hier toch voor een keer eens een echt, gezellig kerstfeest organiseren? Met lekker eten en een feestelijk gedekte tafel en cadeautjes en kerstmuziek. Dat heb ik sinds ik hier werk nog nooit meegemaakt. Hebben jullie daar dan geen zin in?

ODILLE : Zal Mevrouw Nagelmaeckers daar wel mee akkoord gaan Ronnie? Je weet toch ook wel dat ze niet zo voor Kerst te vinden is hé. Allez, niet dat ik iets verkeerd over haar wil zeggen, ik zou niet durven hé, hé Arletje?

ARLET : Ooh nee, ze zou niet durven!

RONNIE : Maak je maar geen zorgen over Mevrouw Nagelmaeckers dames, we praten haar wel om. *(Naar de twee verpleegsters die nog steeds aan de boom bezig zijn):* Hé meisjes?

BABET + BIEKE : Ja Ronnieke! *(Giechelen)*

RONNIE : *(Knipogend naar Bieke)* Trouwens, als haar dochter er al mee akkoord gaat dan zal Mevrouw zelf d'er ook wel mee akkoord gaan zeker? Zo moeilijk is

Mevrouw Nagelmaeckers toch niet? Niet waar Bieke? (*Bieke staat op haar laddertje te glunderen*) Toe, we zijn al goed begonnen met hier een boom te zetten. We moeten maar snel verder doen, een keer hij staat, kan Mevrouw toch al niet meer zeggen dat hij weg moet hé.

ARLET : Ze kan hem wel uit het venster smijten hé Ronnieken.

ODILLE : Maar allez Arletje.

MEVROUW NAGELMAECKERS : (*In het kantoor, aan de telefoon*) Ja, ik eis dat u hem meteen komt halen mevrouw Dakendecker. Wij zijn hier geen liefdadigheidsinstelling, weet u. Om twaalf uur moet hij hier zeker weg zijn want dan verwacht ik nieuwe mensen. Goedendag! (*Smijt de hoorn hard neer.*) (*Tegen haar man die naast haar de krant zit te lezen*) Placide... (*Meneer Nagelmaeckers doet alsof hij haar niet hoort. Ze zet haar keelgat naast zijn oor open*) Placide!!!

MENEER NAGELMAECKERS : (*Valt haast van zijn stoel van het schrikken*) Euh..ja boterbloemeke?

MEVROUW NAGELMAECKERS : Ah, dat is al veel beter. Haal Willy Dakendecker eens naar hier.

MENEER NAGELMAECKERS : Ga je hem nu echt zeggen dat hij moet weggaan schatteke? Hij is hier al zijn vijfde jaar.

MEVROUW NAGELMAECKERS : En dan?

MENEER NAGELMAECKERS : Hij heeft ons toen we dit opstartten zo goedkoop aan een dak geholpen, weet je dat dan niet meer?

MEVROUW NAGELMAECKERS : Natuurlijk dat ik dat nog weet, denk je dat ik dement ben misschien?

MENEER NAGELMAECKERS : Nee, boterbloemeke, nee.

MEVROUW NAGELMAECKERS : Zijn er fouten aan het dak dat hij hier gelegd heeft?

MENEER NAGELMAECKERS : (*Overtuigd*) Nee, zeker niet.

MEVROUW NAGELMAECKERS : Wel, dan hebben wij hem niet meer nodig.

MENEER NAGELMAECKERS : Harteloos...

MEVROUW NAGELMAECKERS : Wat?

MENEER NAGELMAECKERS : Euh, hartendiefje van me.

MEVROUW NAGELMAECKERS : Zijn familie kan de rekeningen niet meer betalen Placide, dus kan hij hier onmogelijk blijven.

MENEER NAGELMAECKERS : Ja, maar toen we hier met het home gestart zijn, lag de kostprijs voor het verblijf dan ook vijf keer lager dan nu.

MEVROUW NAGELMAECKERS : (*Zet zich recht, dreigend, met gebalde vuist op het bureau*) Ah, je twijfelt dus aan mijn beleid?

MENEER NAGELMAECKERS : Euh, nee boterbloemeke. Zeker niet.

MEVROUW NAGELMAECKERS : we werken nu nog uitsluitend voor de elite, zoals Odille en Arlet, een gepensioneerde dakwerker hoort hier niet thuis.

MENEER NAGELMAECKERS : De rekening van Arlet is anders ook nog niet betaald, dat weet je goed genoeg. Maar het is omdat ze wat goud aan haar vingers hangen heeft dat jij...

MEVROUW NAGELMAECKERS : Spreek mij niet tegen jij! Ik zal straks wel eens telefoneren met Arlet haar dochter. Ze zal wel betalen!

(De drie oudjes beginnen samen met de verplegers weer uitgelaten 'Jingle Bells' te zingen. Dhr. Nagelmaeckers gaat stilletjes naar Willy toe en fluistert in zijn oor dat hij naar het bureau moet komen. Ondertussen blijft de rest doorzingen. Mevr. Nagelmaeckers heeft ondertussen Willy's koffers al gepakt en op haar bureau klaargezet. Het publiek ziet hoe Willy er langs de nooddeur wordt uitgezet. Mevr. N. smijt de deur achter hem dicht. De oudjes en de verplegers houden op met zingen als ze de knal horen.)

RONNIE : Amai, dat was nogal een knal.

ODILLE : Meneer Nagelmaeckers zal een lap rond zijn oren gekregen hebben van zijn chef. Allez, niet dat ik slecht wil spreken over mevrouw, ik zou nog niet durven hé, hé Arletje?

ARLET : Oh nee, ze zou niet durven!

(Ronnie haalt zijn schouders op en gaat verder met het versieren van de boom. De telefoon gaat in het kantoor. Dhr. N. wil hem opnemen, maar Mevr. N. neemt de hoorn uit zijn handen. Hij kijkt sullig voor zich uit, bekijkt dan een

papier dat voor zich ligt. Het is een bankuittreksel. Tijdens het telefoongesprek probeert Dhr. N. tevergeefs het bankuittreksel aan haar te tonen. Ze duwt het papier steeds van haar weg. Hij doet heel paniekerig naarmate het gesprek vordert.)

MEVROUW NAGELMAECKERS : ...Ah, dat treft, ik wilde u net bellen...of Arlet aan de telefoon kan komen? Nee!... Waarom niet, vraagt u?... Waarom hebt u deze maand de rekening van haar verblijf nog niet betaald? Vroeger ging dat nochtans allemaal zonder problemen... Oké we zijn een beetje duurder geworden, maar we geven dan ook een optimale service, vraag het haar maar. Ah 't is juist, dat kan u dus niet op het moment... Waarom? Omdat u haar niet aan de lijn krijgt, dat had ik toch al gezegd! (*gooit de hoorn neer en lacht gemeen*) Zo, die betaalt direct!

MENEER NAGELMAECKERS : (*Wijzend naar het bankuittreksel*) Je bent verkeerd hoor boterbloemeke...

MEVROUW NAGELMAECKERS : Zwig! (*met een grimmig lachje om de mond*) Ik zal vandaag eens zelf het eten opdienen zie.

MENEER NAGELMAECKERS : (*Opgewekt*) Voor mij een wit stukje kalkoen met...

MEVROUW NAGELMAECKERS : Ik heb toch al gezegd dat ik geen liefdadigheidsinstelling ben!

MENEER NAGELMAECKERS : Vergeet niet dat ik je man ben hé!

MEVROUW NAGELMAECKERS : Ben ik je daarom iets verplicht?

(Ze verdwijnt in de keuken. Ze komt uit de keuken met een bord waarop een verzorgd stukje vlees ligt. Erbovenop steekt ze een laurierblaadje. Ze ruikt eraan en glimlacht voldaan. Ze gaat er mee naar de recreatiezaal.)

IEDEREEN : (*behalve Bieke*) Dag Mevrouw Nagelmaeckers!

MEVROUW NAGELMAECKERS : (*Gaat naar Odille*) Zo, laat het u smaken hé Odilleke.

ODILLE : Merci Mevrouw Nagelmaeckers. (*Ze kijkt daarbij even verwaand naar Arlet, Arlet haalt haar schouders op.*)

(Mevrouw Nagelmaeckers gaat terug in de keuken, komt buiten met een leeg bord. Neemt uit een kast in het bureau een blik Kittekat, en kwakt die op het bord. Ze ruikt eraan en lacht gemeen. Terwijl ze naar Arlet toegaat passeert ze een plant, aarzelt even en trekt er een blad af dat ze als een laurierblad in het vlees steekt.)

MEVROUW NAGELMAECKERS : Zo, je hebt de groeten van je lieve dochter, Arletje.

ARLET : Merci, Mevrouw. *(Ze kijkt daarbij op haar beurt even verwaand naar Odille, Odille haalt haar schouders op. Arlet zal pas aan het eten beginnen als Mevrouw Nagelmaeckers het haar terug komt afnemen.*

(In het kantoor neemt Meneer Nagelmaeckers de telefoon en belt stiekem naar iemand:)

MENEER NAGELMAECKERS : Zeg, ze heeft Willy eruitgezet, net zoals ik gezegd had... Ja, ze mogen komen. De kust is veilig.

(Terug in de recreatiezaal:)

MEVROUW NAGELMAECKERS : *(tegen Ronnie, Babetje en Bieke over de kerstboom)* En, wat moet dat voorstellen?

RONNIE : Een kerstboom mevrouw.

MEVROUW NAGELMAECKERS : Dat zie ik ook wel, denk je dat ik dement ben misschien?

ODILLE : *(Stilletjes)* Nu niet persoonlijk worden hé.

MEVROUW NAGELMAECKERS : Je weet toch dat ik dat hier niet wil.

RONNIE : Maar waarom niet mevrouw, dat is toch het mooiste wat er is?

MEVROUW NAGELMAECKERS : De mensen die hier verblijven komen voor de rust en het evenwicht. Dat creëer je niet door hier een boom in honderdduizend kleuren neer te poten.

ODILLE : Dat is waar, hé Arlet?

ARLET : *(Onderzoekt al heel de tijd wantrouwig het bord op haar schoot)*

ODILLE : Hé Arlet?

ARLET : *(Alsof ze wakker schrikt)* Oh nee, ze zou niet durven!

MEVROUW NAGELMAECKERS : Bieke, zo meteen kom je naar mijn kantoor.

BIEKE : Ja moeder.

(Mevrouw Nagelmaeckers gaat in haar kantoor en rommelt wat in papieren.)

RONNIE : Zeg Bieke, je gaat er toch voor zorgen hé?

BIEKE : Wat?

RONNIE : Wel, dat we de boom mogen laten staan.

BABET : En dat we een kerstfeest mogen organiseren.

ODILLE : Kerst bestaat niet Babetje.

BABET : Hoe? En daarjuist zeg je nog net het tegenovergestelde, weet je dat dan niet meer?

ODILLE : *(verontwaardigd)* Zeg, jij denkt zeker dat ik dement ben?

BIEKE : Kijk, ik zal doen wat ik kan hé, maar je kent ons mama. Ze is niet van de gemakkelijkste hé.

BABET : *(Op een plagerig toontje)* Zeg Bieke, weet je nog dat ik vroeger eens had gezegd dat ik vond dat je op haar leek? Wel, ik vind dat niet meer hoor.

BIEKE : Oef!

BABET : *(Gemeen)* Je bent nu juist je vader! *(Lacht Bieke uit)*

(Mevrouw Nagelmaeckers heeft ondertussen in haar kantoor op een papier gekeken en schrikt)

MEVROUW NAGELMAECKERS : Oh, de dochter van Arlet heeft toch betaald!!

(Tegen Meneer Nagelmaeckers die net in de keuken wil gaan) Verdomme, waarom heb je mij dat niet laten zien? Als ik op jou moet rekenen. Nu heb ik me voor niets kwaad gemaakt op haar! *(Denkt aan het eten van Arlet)* Oei, dan moet ik snel zijn!!

(Meneer Nagelmaeckers gaat hoofdschuddend in de keuken. Mevrouw Nagelmaeckers gaat vlug naar Arlet toe, die net haar eerste hap van haar eten wil nemen. Mevr. Nagelmaeckers kan nog net op tijd het bord uit haar handen nemen.)

Bedorven Arletje! (gaat er terug mee naar het kantoor, waar Meneer Nagelmaeckers met zijn bord eten zit dat hij zelf in de keuken klaargemaakt heeft. Ze neemt het bord voor zijn neus weg en gaat ermee naar Arlet.)

Eet smakelijk Arletje! (ze gaat terug naar het kantoor waar ze zich in haar stoel laat neervallen. Ze probeert even op adem te komen. Meneer Nagelmaeckers is inmiddels terug in de keuken verdwenen.)

(Terug wat bekomen) Bieke! Bieke!

(Bieke gaat naar het kantoor)

RONNIE : Succes hé Bieke!

BABET : *(Aapt hem jaloers na)* Succes hé Bieke.

BIEKE : Ja, mama?

MEVROUW NAGELMAECKERS : Ga zitten liefje.

BIEKE : Nee, ik blijf liever rechtstaan.

MEVROUW NAGELMAECKERS : Ga zitten!!!

(Op dit moment komt Meneer Nagelmaeckers uit de keuken met een reep chocolade en gaat op haar bevel, dat eigenlijk voor Bieke was bedoeld, onmiddellijk zitten. Bieke gaat ook zitten, maar dan veel rustiger dan haar vader.)

Zo, je weet wel waarom ik je naar hier heb laten komen?

BIEKE : Geen flauw idee.

(De telefoon gaat. Mevrouw Nagelmaeckers neemt hem niet op, omdat ze denkt dat Dhr. N. dat wel zal doen, maar Meneer Nagelmaeckers beantwoordt de telefoon ook niet.)

MEVROUW NAGELMAECKERS : Wat heb ik je altijd gezegd over die domme kersttoestanden? Ik moet die troep hier niet!

(De telefoon blijft gaan, niemand neemt hem op.)

BIEKE : *(haalt mokkend haar schouders op.)*

MEVROUW NAGELMAECKERS : Probeer me niet tegen te werken, Bieke.

BIEKE : Dat doe ik toch niet?

(Meneer Nagelmaeckers rekt zich dan toch maar om de telefoon op te nemen maar Mevrouw Nagelmaeckers geeft hem een mep op zijn hand zodat zij hem voor is.)

MEVROUW NAGELMAECKERS : Met wie heb ik de eer? ...Oh, Mevrouw Marie-Blanche Boulanger...ja, ja, ik zie het... maar natuurlijk... Geen probleem mevrouw Marie-Blanche Boulanger... Daar kan u op rekenen Mevrouw Marie-Blanche Boulanger...Tot morgen Mevrouw Marie-Blanche Boulanger.

MENEER NAGELMAECKERS : Was dat Mevrouw Marie-Blanche Boulanger?

MEVROUW NAGELMAECKERS : Voila Bieke, het bewijs is weer eens geleverd. Wij zijn een home met aanzien. Bejaarden komen hier om tot rust te komen. Morgen komt Mevrouw Marie-Blanche Boulanger.

MENEER NAGELMAECKERS : Allez?

MEVROUW NAGELMAECKERS : Ze komt haar oude moeder brengen. Zij moet van de dokter weg uit de verderfelijke buitenwereld. Hier is het perfect voor haar. Dus, die boom en de rest van de flauwekul die jullie van plan zijn rond Kerst, gaat mooi niet door. Knoop het maar goed in je vlechtjes.